TIESAS RĪKOJUMS (sestā palāta)

2008. gada 10. jūlijā *

Lieta C-156/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Consiglio di Stato* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2006. gada 24. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 21. martā, tiesvedībā

***Salvatore Aiello* u.c.**

pret

***Comune di Milano* u.c.,**

piedaloties

***Euromilano SpA*,**

***Metropolitana milanese SpA*.**

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents) un K. Toadere [*C. Toader*],

ģenerāladvokāts J. Mazaks [*J. Mazák*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

informējusi iesniedzējtiesu, ka Tiesa saskaņā ar Tiesas Reglamenta 104. panta 3. punkta otro daļu ierosina par lūgumu lemt, izdodot motivētu rīkojumu,

uzklausījusi ģenerāladvokātu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1985. gada 27. jūnija Direktīvu 85/337/EEK par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes

uz vidi novērtējumu (OV L 175, 40. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1997. gada 3. marta Direktīvu 97/11/EK (OV L 73, 5. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 85/337").

2 Šis lūgums iesniegts saistībā ar tiesvedību starp Ajello [*Aiello*] u.c. un *Comune di Milano* [Milānas pašvaldību] u.c. par ceļa būvēšanu, kas savieno atsevišķus Milānas ziemeļu kvartālus.

Atbilstošās tiesību normas

3 Direktīvas 85/337 1. panta 2. punktā ir noteikts:

"Šajā direktīvā:

[..]

"attīstības piekrišana" nozīmē:

kompetentās iestādes vai iestāžu lēmumu, kas piešķir attīstītājam tiesības turpināt projektu."

4 Direktīvas 85/337 1. panta 4. punktā ir noteikts:

"Šī direktīva neattiecas uz projektiem, kas kalpo valsts aizsardzības mērķiem."

5 Direktīvas 85/337 1. panta 5. punktā ir precizēts:

"Šī direktīva neattiecas uz projektiem, kuru sīku izklāstu pieņem ar īpašu valsts tiesību [likumdošanas] aktu, jo šīs direktīvas mērķi, ietverot mērķi sniegt informāciju, tiek sasniegti likumdošanas procesā."

6 Direktīvas 85/337 2. panta 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis nosaka visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka, pirms tiek dota piekrišana, uz tiem projektiem, kuriem var būt nozīmīga ekoloģiskā ietekme, *inter alia*, to rakstura, izmēra vai atrašanās vietas dēļ, attiektos prasība par attīstības saskaņošanu un novērtējumu attiecībā uz to ietekmi. Šie projekti ir noteikti 4. pantā."

7 Direktīvas 85/337 2. panta 3. punktā ir noteikts:

"Neskarot 7. pantu, dalībvalstis var izņēmuma gadījumos nepakļaut konkrētu projektu pilnībā vai daļēji noteikumiem, kas paredzēti šajā direktīvā."

8 Direktīvas 85/337 4. pantā ir noteikts:

"1. Saskaņā ar 2. panta 3. punktu I pielikumā uzskaitītos projektus pakļauj novērtējumam saskaņā ar 5. līdz 10. pantu.

2. Saskaņā ar 2. panta 3. punktu dalībvalstis:

a) ar katra gadījuma pārbaudēm

vai

b) pēc dalībvalsts noteiktajiem limitiem vai kritērijiem

attiecībā uz II pielikumā uzskaitītajiem projektiem nosaka, vai projekts jānovērtē saskaņā ar 5. līdz 10. pantu.

Dalībvalstis var nolemt piemērot gan a), gan b) apakšpunktā minēto kārtību.

3. Kad katra gadījuma pārbaude ir paveikta vai ir noteikti limiti vai kritēriji, kas paredzēti 2. punktā, ņem vērā attiecīgos atlasītos [atlases] kritērijus, kas paredzēti III pielikumā.

4. Dalībvalstis nodrošina, lai tas, ko kompetentās iestādes nosaka saskaņā ar 2. punktu, tiktu paziņots sabiedrībai."

9 Direktīvas 85/337 I pielikuma 7. punkta c) apakšpunktā ir minēts:

"Jauna četru joslu ceļa būve vai esošo divu vai mazāk joslu ceļu joslu pārdalīšana un/vai ceļu paplašināšana tā, lai nodrošinātu četras vai vairāk joslas, ja šāds jauns ceļš vai pārgrupēta un/vai paplašināta ceļa daļa ir 10 km vai vairāk nepārtrauktā garumā."

10 Direktīvas 85/337 II pielikuma 10. punkta e) apakšpunktā ir minēta:

"ceļu [..] būve [..]".

11 Direktīvas 85/337 III pielikumā ir paredzēts:

"1. *Projektu īpašības*

Projektu īpašības jāapsver, jo īpaši ņemot vērā:

— [..]

— saistību ar citiem projektiem [kumulatīvo ietekmi, ņemot vērā citus projektus],

[..]."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

12 Ar 2001. gada 15. novembra dekrētu Itālijas Republikas Ministru padomes priekšsēdētājs Milānā izsludināja ārkārtas stāvokli sakarā ar piesārņojumu, ko izraisa autotransporta līdzekļu satiksme un esošās ceļu sistēmas nepietiekamība. Ar tā paša gada 28. novembra rīkojumu iekšlietu ministrs izvirzīja Milānas mēru par atbildīgo komisāru, lai īstenotu vajadzīgos pasākumus šīs situācijas novēršanai.

13 Pildot atbildīgā komisāra pienākumus satiksmes un mobilitātes jautājumos Milānā, šīs pilsētas mērs apstiprināja to darbu programmu, kuru starpā bija arī projekts par tā ceļa būvi, kas savienotu atsevišķus Milānas ziemeļu kvartālus, ar garumu 1600 metri. 2002. gada 29. oktobrī viņš apstiprināja galīgo projektu šim ceļam.

14 Ajello un citi attiecīgās zonas iedzīvotāji apstrīdēja šo lēmumu *Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia* (Lombardijas reģiona Administratīvā tiesa). Viņi it īpaši apgalvoja, ka lēmuma pieņemšanas procedūra neesot saderīga ar Kopienu tiesībām, jo netika veikts projekta ietekmes uz vidi novērtējums.

15 Tiesa, kurā tika iesniegta minētā prasība, to noraidīja kā nepamatotu, un Ajello u.c. šo tiesas lēmumu pārsūdzēja *Consiglio di Stato* (Valsts padome).

16 *Consiglio di Stato* izdeva rīkojumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem, pēc kuriem atklājās, ka, lai gan 1953. gada Milānas pašvaldības pilsētbūvniecības ģenerālplānā bija paredzēts būvēt ceļu, lai nodrošinātu ātru savienojumu starp pilsētas kvartāliem, kas viens no otra atrodas vairāk nekā 10 kilometru attālumā, šis mērķis galu galā tika atstāts novārtā un tā vietā tika īstenots cits projekts, ar ko bija paredzēts būvēt vairākus atsevišķus ceļus. Esot uzbūvēti divi ceļi, no kuriem pirmais ir pamata prāvas rašanās pamatā un otrais ir atsevišķs ceļš, kurš ir 1300 metru garš.

17 *Consiglio di Stato* līdz ar to uzskata, ka pamata prāvā apskatāmais projekts attiecas nevis uz viena atsevišķa vairāk nekā desmit kilometru gara ceļa būvēšanu, kam būtu piemērojams Direktīvas 85/337 I pielikums, kurā ir uzskaitīti projekti, kam obligāti jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, bet gan uz ceļu, kam piemērojams šīs direktīvas II pielikums, kurā ir minēta tikai ceļu būve.

18 Tomēr *Consiglio di Stato* jautā, vai apstrīdētajam projektam tomēr nav jāveic šāds novērtējums, cita starpā piemērojot Direktīvas 85/337 4. pantu kopā ar tās II un III pielikumu, pamatojoties uz to, ka šis projekts iekļaujas plašākā operācijā, kas ir attiecīgo kvartālu ceļu kopuma pārstrukturēšana, tādējādi, ka kompetentajai iestādei būtu jāņem vērā dažādo projektu "kumulatīvā ietekme", kas ir skaidri noteikts kritērijs iepriekš minētajā III pielikumā. Šādos apstākļos iesniedzējtiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas [85/337] 2. pants tiktāl, ciktāl tajā noteikts, ka uz projektiem, kuriem var būt būtiska ekoloģiska ietekme, ir jāattiecina ietekmes uz vidi novērtējuma procedūra un ka šie projekti ir noteikti [minētās direktīvas] 4. pantā, jāinterpretē tādējādi, ka uz jebkuru projektu, kuram ir būtiska ekoloģiska ietekme, ir attiecināma [minētā] procedūra, pat ja tas nav minēts sarakstos [šīs] direktīvas I un II pielikumā, vai, tieši pretēji, tādējādi, ka [minētā] procedūra ir attiecināma tikai uz tiem projektiem, kas ir paredzēti [minētās] direktīvas I un II pielikumā?

2) Vai Direktīvas [85/337] 4. pants tiktāl, ciktāl tas piešķir dalībvalstīm iespēju attiecībā uz [šīs direktīvas] II pielikumā [minētajiem] projektiem paredzēt ietekmes uz vidi novērtējumu, vai nu pamatojoties uz vērtējumu, ko veic katrā gadījumā atsevišķi, vai arī pamatojoties uz iepriekš noteiktiem kritērijiem, kā arī ņemot vērā [šīs direktīvas] III pielikumā minētos atlases kritērijus, uzliek dalībvalstīm stingri noteiktu pienākumu vai arī tām tikai dod iespēju ņemt vērā kritērijus, kuri izklāstīti [minētajā] III pielikumā?

3) Vai Itālijas likumdevējs 1996. gada 12. aprīļa [Republikas prezidenta dekrēta] 1. pantā ir atbilstoši transponējis Direktīvas [85/337] 4. pantu un tās III pielikumu, lai gan tajā kā kritērijs, saskaņā ar kuru ietekmes uz vidi novērtējuma procedūra ir attiecināma uz projektiem, kam piemērojams II pielikums, nav paredzēts kritērijs par kumulatīvo ietekmi, kas būtu attiecīgajam projektam kopā ar citiem projektiem, kā tas paredzēts [minētajā] III pielikumā?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

19 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 104. panta 3. punktu, ja atbilde uz šādu jautājumu skaidri izriet no tās judikatūras vai ja atbilde uz šiem jautājumiem nerada pamatotas šaubas, Tiesa pēc tam, kad ir uzklausījusi ģenerāladvokātu, var izdot motivētu rīkojumu.

Par pieņemamību

20 *Comune di Milano* uzskata, ka *Consiglio di Stato* uzdotie jautājumi nav pieņemami, jo abi ceļu būves projekti, uz ko atsaucas *Consiglio di Stato* savā lēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu, esot divi atsevišķi projekti, kuriem turklāt nevarot būt kumulatīva ietekme uz vidi.

21 Šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru — Tiesai un valsts tiesām sadarbojoties atbilstoši EKL 234. pantam, tikai valsts tiesai, kas izskata pamata lietu un kas ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstība. Tādējādi, ja uzdotie prejudiciālie jautājumi attiecas uz Kopienu tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir jāpieņem nolēmums (skat. it īpaši 2001. gada 10. maija spriedumu apvienotajās lietās C-223/99 un C-260/99 *Agorà* un *Excelsior*, *Recueil*, I-3605. lpp., 18. punkts).

22 Šajā lietā iesniedzējtiesa ir skaidri norādījusi, ka vairāku Direktīvas 85/337 noteikumu interpretācija tai ir nepieciešama, lai noteiktu, vai pamata prāvā apskatāmajam ceļu būves projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.

23 Turklāt atteikums lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu ir iespējams tikai tad, ja acīmredzami ir skaidrs, ka iesniedzējtiesas lūgtajai Kopienu tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamata prāvas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, vai ja izvirzītā problēma ir hipotētiska, vai arī gadījumos, kad Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Agorà* un *Excelsior*, 20. punkts).

24 Šajā lietā neviens no šiem nosacījumiem nav izpildīts.

25 No tā izriet, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par lietas būtību

26 Uzskatīdama, ka atbilde uz trim uzdotajiem jautājumiem nerada pamatotas šaubas, Tiesa saskaņā ar tās Reglamenta 104. panta 3. punkta otro daļu informēja iesniedzējtiesu, ka tā ierosina izdot motivētu rīkojumu, un uzaicināja Tiesas Statūtu 23. pantā minētās personas sniegt par to savus iespējamos apsvērumus.

27 Ajello u.c. un Eiropas Kopienu Komisija atsaucās Tiesas uzaicinājumam. Komisija savā atbildē norādīja, ka tai nav iebildumu, ja Tiesa par lūgumu lems, pieņemot

motivētu rīkojumu. Ajello u.c. norādīja uz argumentiem, kas ir līdzīgi to rakstiskajos apsvērumos izvirzītajiem, un lūdza Tiesu rīkot tiesas sēdi. Tomēr šī informācija nepārliecināja Tiesu mainīt ierosināto procesuālo kārtību.

— Par pirmo jautājumu

28 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka uz projektiem, kam var būt būtiska ietekme uz vidi, taču kuri nav minēti šīs direktīvas I un II pielikumā, ir jāattiecina to ietekmes uz vidi novērtējums, kas atbilst minētajā direktīvā paredzētajam.

29 Direktīvas 85/337 2. panta 1. punktā ir noteikts, ka projekti, kuriem var būt būtiska ekoloģiskā ietekme it īpaši to rakstura, izmēra vai atrašanās vietas dēļ un kurus līdz ar to pakļauj novērtējumam attiecībā uz to ietekmi, ir noteikti šīs direktīvas 4. pantā.

30 Iepriekš minētā 4. panta 1. punktā ir noteikts, ka projektiem, uz kuriem attiecas Direktīvas 85/337 I pielikums, ir jāveic to ietekmes uz vidi novērtējums, un tā 2. punktā ir noteikts, ka projektiem, uz kuriem attiecas II pielikums, dalībvalstis, pamatojoties uz noteiktiem limitiem vai kritērijiem, nosaka, vai jāveic šāds novērtējums.

31 Tāpat jāatgādina, ka šajā pantā ir paredzēta atruna attiecībā uz diviem iespējamiem gadījumiem, kas atgādināti iepriekšējā punktā, saistībā ar Direktīvas 85/337 2. panta

3. punkta piemērošanu, ar ko dalībvalstīm izņēmuma gadījumos ir atļauts pilnībā vai daļēji nepakļaut konkrētu projektu šādam novērtējumam.

32 Turklāt Direktīvas 85/337 1. panta 4. punktā ir paredzēts, ka tā neattiecas uz projektiem, kas kalpo valsts aizsardzības mērķiem, un tā 5. punktā ir paredzēts, ka tā neattiecas uz projektiem, kuru sīku izklāstu pieņem ar īpašu valsts likumdošanas aktu, jo šīs direktīvas mērķi tiek sasniegti likumdošanas procesā.

33 Katrā ziņā tāpat ir jāatgādina, ka Direktīvas 85/337 piemērošanas joma ir plaša un tās mērķis ir ļoti plašs (skat. 1996. gada 24. oktobra spriedumu lietā C-72/95 *Kraaijeveld* u.c., *Recueil*, I-5403. lpp., 31. punkts, kā arī 2004. gada 16. septembra spriedumu lietā C-227/01 Komisija/Spānija, Krājums, I-8253. lpp., 46. punkts), un tā ir jāpiemēro šādā garā.

34 Līdz ar to, ņemot vērā šī rīkojuma 29.–32. punktu, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nav uzlikts pienākums uz katru projektu, kam var būt būtiska ietekme uz vidi, attiecināt novērtējuma procedūru, kas paredzēta šajā direktīvā, bet tā jāattiecina tikai uz projektiem, kas minēti šīs direktīvas I un II pielikumā, atbilstoši tās 4. pantā paredzētajiem nosacījumiem un ievērojot šīs direktīvas 1. panta 4. un 5. punktu, kā arī tās 2. panta 3. punktu.

— Par otro jautājumu

35 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai dalībvalstīm ir obligāti jāievēro atlases kritēriji, kas minēti Direktīvas 85/337 III pielikumā, gadījumā, kad tās atbilstoši šīs direktīvas 4. panta 2. punktam, pamatojoties uz vērtējumu, ko veic katrā

gadījumā atsevišķi, vai pamatojoties uz to noteiktajiem limitiem vai kritērijiem, attiecībā uz projektiem, uz kuriem attiecas direktīvas II pielikums, nosaka, vai uz tiem ir jāattiecina to ietekmes uz vidi novērtējuma procedūra.

36 Šajā sakarā Tiesa jau ir lēmusi, ka, lai gan dalībvalstīm ir iespēja noteikt kritērijus un/vai limitus, kas ļauj noteikt, kādiem projektiem, uz kuriem attiecas Direktīvas 85/337 II pielikums tās sākotnējā versijā, ir jāveic šāds novērtējums, to rīcības brīvību ierobežo minētās direktīvas 2. panta 1. punktā noteiktais pienākums novērtēt ietekmi uz vidi tiem projektiem, kuriem var būt nozīmīga ietekme uz vidi, it īpaši to rakstura, izmēra vai atrašanās vietas dēļ (skat. it īpaši 2006. gada 23. novembra spriedumu lietā C-486/04 Komisija/Itālija, Krājums, I-11025. lpp., 53. punkts).

37 Saskaņā ar Direktīvas 85/337 4. panta 2. punktu dalībvalstis pašas nosaka, kādos gadījumos ir jāveic šīs direktīvas II pielikumā minēto projektu ietekmes uz vidi novērtējums, turpretī attiecībā uz tās I pielikumā minētajiem projektiem vienmēr ir jāveic šī procedūra.

38 Tā pati tiesību norma paver dalībvalstīm divas iespējas. Pirmā iespēja ir lemt katrā atsevišķā gadījumā, vai projektam, uz ko attiecas II pielikums, ir jāveic šāds novērtējums. Otrā iespēja ir vispārīgi un abstrakti — izmantojot limitus vai kritērijus — noteikt, kādiem projektiem, kas minēti šajā pielikumā, ir obligāti jāveic minētais novērtējums.

39 No paša Direktīvas 85/337 4. panta 3. punkta formulējuma izriet, ka tajā dalībvalstīm ir uzlikts pienākums abos gadījumos ņemt vērā atbilstošos atlases kritērijus, kas ir definēti šīs direktīvas III pielikumā, proti, kritērijus, kuri jāpiemēro, ņemot vērā attiecīgā projekta raksturīgās iezīmes.

40 Līdz ar to uz otro jautājumu ir jāatbild, ka atbilstošie atlases kritēriji, kas ir minēti Direktīvas 85/337 III pielikumā, ir saistoši dalībvalstīm gadījumā, kad tās — pamatojoties vai nu uz vērtējumu, ko veic katrā gadījumā atsevišķi, vai arī pamatojoties uz to noteiktajiem limitiem vai kritērijiem, — attiecībā uz projektiem, uz kuriem attiecas šīs direktīvas II pielikums, nosaka, vai attiecīgam projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējuma procedūra.

— Par trešo jautājumu

41 Ar savu trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā lūdz Tiesu precizēt, vai ar pamata prāvā apskatāmo Itālijas tiesisko regulējumu ir nodrošināta Direktīvas 85/337 4. panta pareiza transponēšana, lai gan šis Itālijas tiesiskais regulējums ar citiem projektiem saistītās kumulatīvās ietekmes kritēriju, kas toties ir minēts šīs direktīvas III pielikumā, neparedz kā atlases kritēriju, kas jāņem vērā, valsts kompetentajai iestādei nosakot, vai uz projektiem, uz kuriem attiecas minētās direktīvas II pielikums, ir jāattiecina ietekmes uz vidi novērtējums.

42 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai — procedūrā, kas ierosināta atbilstoši EKL 234. pantam, Tiesai nav jālemj par valsts tiesību normu atbilstību Kopienu tiesībām. Turpretī Tiesas kompetencē ir sniegt valsts tiesai visus norādījumus par Kopienu tiesību interpretāciju, kas ļauj tai pašai spriest par valsts tiesību normu saderību ar Kopienu tiesībām (2007. gada 6. marta spriedums apvienotajās lietās C-338/04, C-359/04 un C-360/04 *Placanica* u.c., Krājums, I-1891. lpp., 36. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

43 Šajā gadījumā no lēmuma par prejudiciālo jautājumu uzdošanu izriet, ka iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai dalībvalstīm, transponējot Direktīvu 85/337 savās tiesību sistēmās, ir jāpieņem noteikums, kas atgādina pienākumu ievērot šīs direktīvas III pielikumā minēto attiecīgā projekta un citu projektu kumulatīvās ietekmes

kritēriju, gadījumā, kad ir jānovērtē, vai projektam, uz kuru attiecas šīs direktīvas II pielikums, ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, kā tas paredzēts šajā direktīvā.

44 Šajā sakarā vispirms jāatgādina, ka ikvienai no dalībvalstīm, kam adresēta direktīva, ir pienākums savā valsts tiesību sistēmā veikt visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu neierobežotu direktīvas iedarbību atbilstoši tajā izvirzītajam mērķim (2006. gada 30. novembra spriedums lietā C-32/05 Komisija/Luksemburga, Krājums, I-11323. lpp., 32. punkts).

45 Tiesa ir arī atzinusi, ka direktīvas noteikumi ir jāīsteno ar neapstrīdamu saistošu spēku, ar nepieciešamo specifiskumu, precizitāti un skaidrību, lai izpildītu tiesiskās drošības prasības, saskaņā ar kurām ir jānodrošina, lai gadījumā, ja šajā direktīvā privātpersonām ir paredzēts piešķirt tiesības, šo tiesību ieguvējiem būtu zināms viņiem piešķirto tiesību apjoms (1997. gada 4. decembra spriedums lietā C-207/96 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-6869. lpp., 26. punkts).

46 Šajā gadījumā Direktīvas 85/337 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā kompetentajai iestādei ir uzlikts pienākums ņemt vērā šīs direktīvas III pielikumā minētos atbilstošos atlases kritērijus gadījumā, ja ir jānovērtē, vai projektam, uz kuru attiecas tās II pielikums, ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums — gan tad, ja šo novērtējumu veic katrā gadījumā atsevišķi, gan tad, ja attiecīgā dalībvalsts ir paredzējusi vispārīgu regulējumu.

47 Ja dalībvalsts izvēlas vispārīgi un abstrakti — kā tas ir atļauts Direktīvā 85/337 — noteikt, kādiem projektiem, uz kuriem attiecas šīs direktīvas II pielikums, ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, dalībvalstij ir jāizveido šādu projektu saraksts, atkarībā no situācijas piemērojot vienu vai vairākus atbilstošos kritērijus, kas uzskaitīti III pielikumā. Kumulatīvās ietekmes kritērijs var tikt izmantots gadījumā, kad tas ir atbilstošs, lai uz noteikta veida projektiem attiecinātu šādu novērtējumu, ņemot vērā šī projekta īstenošanu saistībā ar citiem projektiem un attiecīgā gadījumā ņemot vērā šādu projektu kopuma īstenošanu noteiktā laika posmā.

48 Turpretī tad, ja dalībvalsts izvēlas pilnībā vai daļēji projektiem, uz kuriem attiecas Direktīvas 85/337 II pielikums, katrā gadījumā atsevišķi izvērtēt, vai ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, dalībvalstij ir jānodrošina, lai valsts kompetentās iestādes ņemtu vērā dažādus kritērijus, kas paredzēti šīs direktīvas III pielikumā, tiktāl, ciktāl šiem kritērijiem ir nozīme, ņemot vērā attiecīgā projekta raksturīgās iezīmes.

49 Šajā sakarā šī dalībvalsts var valsts tiesību normās ietvert norādi uz minētajā III pielikumā izklāstītajiem kritērijiem. Tāpat dalībvalsts var iekļaut šos kritērijus valsts tiesību normās, skaidri nosakot, ka kompetentajām iestādēm ir pienākums tos izmantot, lai katrā gadījumā atsevišķi noteiktu, vai projektam, uz kuru attiecas Direktīvas 85/337 II pielikums, ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.

50 Katrā ziņā, ja dalībvalsts izvēlas šādu rīcības veidu, tā nevar, nepārkāpjot tai Kopienu tiesībās noteiktos pienākumus, tieši vai netieši izslēgt vienu vai vairākus Direktīvas 85/337 III pielikumā minētos kritērijus, jo katram no tiem — atkarībā no projekta, uz kuru attiecas šīs direktīvas II pielikums, — var būt nozīme, nosakot, vai ir jāveic ietekmes uz vidi novērtēšanas procedūra. Šāda izslēgšana atkarībā no attiecīgās dalībvalsts tiesību sistēmas raksturiezīmēm varētu kompetento valsts iestādi vai nu atturēt, vai pat traucēt tai ņemt vērā attiecīgo kritēriju vai kritērijus.

51 Līdz ar to uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka gadījumā, ja dalībvalsts izvēlas katrā atsevišķā gadījumā noteikt, kuriem projektiem, uz ko attiecas Direktīvas 85/337 II pielikums, jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, dalībvalstij — vai nu ietverot norādi valsts tiesību normās uz šīs direktīvas III pielikumu, vai arī pārņemot savās valsts tiesību normās šajā direktīvā uzskaitītos kritērijus, — ir jānodrošina, ka šo kritēriju kopums var efektīvi tikt ņemts vērā, tiklīdz vienam no šiem kritērijiem ir nozīme saistībā ar attiecīgo projektu, bez iespējas tos tieši vai netieši izslēgt.

Par tiesāšanās izdevumiem

52 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

1) Padomes 1985. gada 27. jūnija Direktīvas 85/337/EEK par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu, kas grozīta ar Padomes 1997. gada 3. marta Direktīvu 97/11/EK, 2. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nav uzlikts pienākums uz katru projektu, kam var būt būtiska ietekme uz vidi, attiecināt novērtējuma procedūru, kas paredzēta šajā direktīvā, bet tā jāattiecina tikai uz projektiem, kas minēti šīs direktīvas I un II pielikumā, atbilstoši tās 4. pantā paredzētajiem nosacījumiem un ievērojot šīs pašas direktīvas 1. panta 4. un 5. punktu, kā arī tās 2. panta 3. punktu;

2) atbilstošie izvēles kritēriji, kuri minēti Direktīvas 85/337, kas grozīta ar Direktīvu 97/11, III pielikumā, ir saistoši dalībvalstīm gadījumā, kad tās — pamatojoties vai nu uz vērtējumu, ko veic katrā gadījumā atsevišķi, vai arī pamatojoties uz to noteiktajiem limitiem vai kritērijiem, — attiecībā uz projektiem, uz kuriem attiecas šīs direktīvas II pielikums, nosaka, vai attiecīgam projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējuma procedūra;

3) gadījumā, ja dalībvalsts izvēlas katrā atsevišķā gadījumā noteikt, kuriem projektiem, uz ko attiecas Direktīvas 85/337, kas grozīta ar Direktīvu 97/11,

II pielikums, jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, dalībvalstij — vai nu ietverot norādi valsts tiesību normās uz šīs direktīvas III pielikumu, vai arī pārņemot savās valsts tiesību normās šajā direktīvā uzskaitītos kritērijus, — ir jānodrošina, ka šo kritēriju kopums var efektīvi tikt ņemts vērā, tiklīdz vienam no šiem kritērijiem ir nozīme saistībā ar attiecīgo projektu, bez iespējas tos tieši vai netieši izslēgt.

[Paraksti]